

Belinda Bauer

De onmogelijke opgave

Vertaald uit het Engels door Valérie Janssen

A.W. Bruna Uitgevers

Oude gewoonten

Matthew Barr bevond zich in het dradenkruis.

Eindelijk.

Finn Garrett zag dat hij de aftandse oude Focus afsloot en een rugzak om een schouder hing. Hij had een vrouw bij zich, jong, met haar doffe bruine haar naar achteren gebonden. Barr had geen inwonende vrouw of vriendin, dus hij moest onderweg ergens zijn gestopt om haar op te pikken.

Haar en de jongen.

Het kind was een jaar of zeven en had rossig haar, net een gemberkoekje. Hij had zijn eigen rugzak. Iets felgekleurds. Garrett kon het hiervandaan niet goed zien.

‘Wie is die vrouw?’

Zijn oortje kraakte. ‘Geen idee.’

Coughlan zat tussen de bomen links van hem. Ze lagen al urenlang te wachten. Hoewel het twee keer had geregend waren ze niet van hun plaats geweest. Hun hooggespannen verwachtingen hadden hen warm gehouden. Niet alleen vandaag, maar al vanaf het moment dat ze hoorden dat Matthew Barr zijn huis in Suffolk had verlaten en in westelijke richting was weggereden. Ze hoefden hem niet te volgen; ze wisten waar hij naartoe ging. Ze waren hier als eerste gearriveerd en hadden hem al die tijd opgewacht.

Garrett verplaatste zijn gewicht van zijn ene elleboog

naar de andere en sloeg het drietal gade, dat uit de auto was gestapt en de heuvel op klom naar het kleine bos. Barr was graatmager. Ook zonder verrekijker kon Garrett zien dat het camouflagejack om zijn smalle heupen wapperde. Hij liep voorop. De vrouw en de jongen volgden hem, druk met elkaar kletsend.

‘Ze komen onze kant op,’ prevelde Coughlan.

Garrett zei niets. Hij hield Barr geconcentreerd in het dradenkruis.

Barrs hoofd.

Eén kogel door zijn hoofd en Barr zou morsdood op de grond vallen. De vrouw en het kind zouden eerst in de war zijn. Wat was er gebeurd? Er had geen schot geklonken. De man die zo-even nog voor hen liep lag opeens op de grond. Ze zouden naar hem toe rennen om te kijken wat er aan de hand was, zich niet bewust van het gevaar voor henzelf, en tot de ontdekking komen dat de bovenkant van zijn hoofd weg was, alsof het van binnenuit was ontploft.

Grijze gelei met flinterdunne, witte wafeltjes en een donkere bloedsaus, de stilte slechts onderbroken door vogelzang...

Garrett legde de verrekijker neer.

Macht der gewoonte.

Het nepgezinnetje was nog maar een paar honderd meter van de bomen verwijderd. Garrett kon het spitse gezicht van de man duidelijk onderscheiden. De paardenstaart van de vrouw. De mond van de jongen die meebewoog op het ritme van het vage kinderstemmetje dat voor hen uit langs de heuvel naar boven zweefde.

Het was een mooie dag aan het worden. In elk geval in de zon, want de felle wind hield in dat je in beweging moest blijven. Beter weer kon je in deze tijd van het jaar niet verwachten in de Brecon Beacons. Maar tussen de bomen was

het koud en vochtig, en de zachte laag dennennaalden nam de modder eronder amper op.

Garrett strekte langzaam zijn enkels. Daarna zijn knieën. Als Barr ervandoor ging wilde hij geen fouten maken. Hij wilde niet struikelen. Hij wilde hem geen enkele kans geven om te ontkomen. Niet deze keer. Ze hielden hem nu twee jaar in de gaten, wachtend en hopen, en hadden al een paar keer net misgegrepen, de boel verkloot en gefaald. En al die tijd was hij doorgedaan met het plegen van moorden.

De ene na de andere...

Garrett voelde de bekende woede in zijn buik oplaaien, warm tegen de koude ondergrond, en ademde diep in en uit tot het gevoel verdween.

Zijn leven draaide volledig om geduld.

Barr bleef honderd meter verderop staan en tuurde omhoog naar de bomen. Garrett volgde zijn blik het donkere bos in. Hoewel hij precies wist waar Coughlan zat kon hij hem niet zien.

Maar Barr was niet bezig met gevaar. Hij controleerde alleen maar waar hij was, wilde zeker weten dat hij op de goede plek was. Garrett wist al dat dat het geval was.

De vrouw en jongen hadden hem bereikt.

‘Hier?’ vroeg de vrouw.

‘Ik heb honger, mam,’ zei de jongen. ‘Gaan we eten?’

‘Zo meteen,’ zei Barr. ‘Laten we nog iets dichterbij de bomen toe gaan, dan zitten we uit de wind. Daar kunnen we ook brandhout zoeken om lekker warm te worden, oké?’

‘Oké,’ antwoordde de jongen enthousiast. ‘Mag ik met een bijl houthakken?’

‘Je mag het met je handen in stukken breken,’ zei zijn moeder.

Ze liepen verder naar de boomgrens. Dertig meter bij

Garrett vandaan, een meter of vijftig bij Coughlan vandaan. Daar bleven ze staan.

‘Dit lijkt me een goed plekje.’ Barr liet de rugzak van zijn schouder glijden. Hij haalde er een picknickdeken uit, aan de ene kant waterdicht en aan de andere kant Schots geruit. Hij vouwde hem open en spreidde hem uit op de grond. De vrouw had sandwiches, een thermosfles en een pakje supermarktkoekjes bij zich. Hoewel Garrett de verrekijker niet meer nodig had, hield hij hem toch voor zijn ogen en focuste zijn blik nogmaals op het pakje met Mr. Kiplings *fondant fancies*.

Hij had honger, maar dat zou moeten wachten.

Barr had zijn rugzak weer om zijn schouders gehangen. Terwijl de vrouw de schamele picknick klaarzette nam hij de jongen mee tussen de bomen.

Ze verdwenen schrikbarend snel uit het zicht.

Garrett wist echter waar ze naartoe gingen.

Dat was waar de afgelopen twee jaar om hadden gedraaid: achterhalen waar Matthew Barr naartoe ging en wat hij daar ging doen.

Garrett stond op.

Langzaam.

Geluidloos.

Gehuld in een cape van dennennaalden en stroken donkere boombast hoefde hij alleen maar stil te staan om één te worden met het bos, de roodbruine bodem, de zwarte boomstammen en de bemoste stronken van lang geleden verdwenen bomen.

Hij volgde de man en de jongen als een schim. Hij meende iets te zien bewegen, wellicht Coughlan die zich in dezelfde richting bewoog, maar keek niet nog een keer die kant uit om het zeker te weten. Het deed er niet toe. Het enige wat ertoe deed was dat Barr hen niet zag. Niet schrok.

Niet ophield met wat hij elk moment kon gaan doen.

De jongen babbelde aan één stuk door, zijn hoge stemmetje gedempt door de vochtige bomen. Af en toe een gekleurde flits van zijn rugzak. Het logo van Superman.

Het was nu niet ver meer.

Garrett sloop dichterbij.

Ze raapten onderweg takjes op, om het er echt uit te laten zien.

Na een tijdje bleef Barr staan. Hij legde de takjes neer en draaide zich om naar de jongen.

‘Doe je rugzak af.’

Garrett liet zich voorzichtig op zijn hurken zakken en ging opnieuw op in de schaduw en de dennennaalden.

‘Waarom?’

‘Ik wil je iets laten zien. Zet hem hier maar neer.’

De jongen zette de rugzak neer. Hij wachtte. En keek toe. Totaal onschuldig aan wat Garrett hoopte dat er zo meteen zou gebeuren.

Barr haalde een kleine opklapbare schep uit zijn eigen rugzak en begon te graven.

‘Wat zoek je?’

‘Een schat.’

‘Goud?’

‘Beter dan goud.’

De mond van de jongen vormde opgetogen een O en hij wiebelde vol verwachting heen en weer.

Barr hijgde een beetje. Hij was mager, maar niet fit. Te veel uren doorgebracht op zijn zolder, gebogen over zijn eigen zonden en de zonden van talloze anderen die hem waren voorgegaan.

Garrett hoopte dat Coughlan alles opnam. Dat was het enige onderdeel van de hele operatie waar hij zelf geen controle over had.

Het enige geluid was afkomstig van de schep.

Tien centimeter. Vijftien.

En toen het doffe geluid van plastic.

Finn Garrett had mannen in het gezicht geschoten, maar toch had zijn hart nog nooit zo hard gebonsd als nu. Matthew Barr groef langzamer verder, voorzichtiger. Hij schep-te de laatste aarde weg tot er iets zichtbaar werd. De jongen ging op zijn knieën zitten en tuurde in het gat.

‘Wat is dat?’

Barr zei niets. In plaats daarvan stak hij een hand in de kuil en haalde er een plastic lunchtrommeltje uit. Gevolgd door nog een. En nog een. En een vierde. Een vijfde, zesde, zevende...

Twaalf.

De trommeltjes die hij daar bijna twee jaar eerder had begraven.

Garrett herinnerde zich dat het toen af en toe had gesneeuwd; hij herinnerde zich dat Barrs adem in zichtbare wolkjes in de lucht was opgestegen terwijl hij de heuvel op krom, tussen de bomen door wandelde en... spoorloos verdween.

De bijtende paniek toen hij hem kwijtraakte; de verbitte-ring omdat hij wist wat Barr aan het doen was, maar niet precies waar. De zachte, woedende bevelen om achter hem aan te gaan, en vervolgens die sukkel van een agent die Barrs pad kruiste en hem op de vlucht joeg. Garrett had hem nagekeken toen hij het bos uit rende en beseft dat ze hem vanaf die dag in de gaten zouden moeten houden. Waar hij naartoe ging, wat hij deed, wie hij ontmoette en wat die mensen allemaal deden... tot hij terugkwam om de trommeltjes op te halen.

Dus dat hadden ze gedaan.

Twee godvergeten jaren lang.

De brok in Garretts keel zei hem dat het deze keer was gelukt. Dat het deze keer goed zou gaan.

‘Wat zit erin?’ vroeg de jongen. Barr knipoogde naar hem en wenkte hem met zijn kin om dichterbij te komen. Toen haalde hij de deksel van het broodtrommeltje en zei...

‘Kijk zelf maar.’

Garrett stond in een vloeiende beweging op en schudde de cape van dennennaalden en bast van zich af. Barr ging ervandoor, maar Garrett had zijn knieën en enkels gerekt en gestrekt en aarzelde geen seconde. Hij struikelde niet. Hij had hem binnen een paar meter te pakken, zijn hart bonzend van blijdschap omdat Barr op de vlucht was geslagen, want dat gaf hem de enige gelegenheid die hij ooit zou krijgen om hem pijn te doen. Dat deed hij door zich met zijn knie keihard op Barrs nier te laten vallen.

Achter hen krijste de jongen van angst, maar Matthew Barr had zijn mond vol met dennennaalden en gromde slechts.

Coughlan zou hem op zijn rechten wijzen. Dat was niet Garretts werk. Het enige wat zijn werk hem toestond was zich bukken en ziedend van woede bij het oor van de gevallen man te sissen: ‘Nou heb ik je te pakken, etterbak...

En die verdomde eieren van je ook.’

Klimmers

Bempton Cliffs, Yorkshire – mei 1920

Jim Chandler veegde met een bedreven voetbeweging de vogels van de richel en schopte hun eieren achter ze aan.

De vogels, voornamelijk zeekoeten met een paar papegaaiduikers en alken ertussen, cirkelden krijsend om hem heen, terwijl hun eieren meer dan honderd meter onder hen op de rotsen kapotsloegen, en eierstruif en minuscule plukjes natte veren in de donkerblauwe zee plonsden.

Meeuwen en kraaien doken omlaag om de resten op te pikken en het was zoveel dat ze er niet eens om hoefden te vechten.

Chandler paste zijn grip op het touw aan, zette zich af tegen de steile grauwe klifwand en zwaaide opzij om de volgende richel schoon te vegen.

En nog een.

En nog een.

Nadat hij zich met een grote boog zo ver mogelijk in beide richtingen had geslingerd gaf hij een ruk aan het veiligheidskoord en werd hij voorzichtig een meter of twee omhooggelaten om daar verder te gaan.

Het leeghalen van Danes Dyke nam twee dagen in beslag en was de enige klus die Jim Chandler tegenwoordig zelf voor zijn rekening nam. Hij vond het leuk om vast te stellen waar de beste eieren te vinden waren, en vanwege zijn be-

ginnende arthritis was het eenvoudiger voor hem om met zijn handen en voeten eieren weg te vegen dan om ze op te rapen en in de oude legertas te doen die aan zijn schouder hing.

Toch ging hij nooit zonder die tas naar beneden. Dat zou dom zijn.

En nu, te midden van de fladderende vleugels die voor zijn schoen opstegen, zag hij een ei dat deze gewoonte rechtvaardigde. Door de eieren al zo vroeg in het seizoen te ruimen zouden de vogels die ertoe in staat waren nieuwe eieren leggen, en verse eieren waren beter te verkopen omdat ze niet werden verpest door de grote gaten die nodig waren om de kuikens te verwijderen. Maar dit ei was groot, een met twee dooiers, en lichtgeel met slechts een paar bruine vlekjes aan de bolle onderkant. Heel apart; echt een collector's item. En al zo vroeg in het seizoen, nu de portemonnees nog goedgevuld waren en er veel vraag was.

Het zou fijn zijn om met deze vondst terug naar boven te keren. Om de jongens te laten zien dat deze oude man het vak nog niet verleerd was terwijl zij weg waren om ergens anders oorlog te voeren.

Hij stak een hand uit naar het ei.

De zeekoet deed haar best om hem tegen te houden. Ze liet zich niet weggagen, pikte naar zijn hand, spreidde haar glanzende donkerbruine vleugels en schreeuwde om haar partner.

Maar het was niet genoeg.

Jim stopte de dubbeldooier bij de andere in zijn tas en tuurde tussen zijn voeten naar de Noordzee diep onder hem. Witte koppen lagen als bloesemblaadjes verspreid over de donkerblauwe golven, en tussen hem en het water waren wel duizend vogels te zien, misschien zelfs tienduizend. Meeuwen, stormvogels, zeekoeten, papegaaiduikers,

jan-van-genten, drieteenmeeuwen en alken. Cirkelend, duikend, landend, opstijgend en zwenkend, zo hard krijsend dat de lucht werd verscheurd door hun kreten, die mijlenver werden meegevoerd door de niet-aflatende wind. Diezelfde wind beukte de zee tegen de kliffen van North Yorkshire en stuwde het water kolkend omhoog tegen de honderd meter hoge, ruwe, steile rotswand vol gaten en kieren die onderdak boden aan een miljoen zeevogels. De vogels keerden allemaal elke zomer terug naar dezelfde klifwand, dezelfde plek, dezelfde smalle richel, waar ze hun eieren legden en hun jongen grootbrachten...

En hier hing hij, Jim Chandler.

Boven dat alles.

Hij bungelde even in het oude leren paardenhaam, genietend van de zon.

Op dagen zoals deze vroeg hij zich af waarom hij het vergaren van eieren eigenlijk aan zijn zonen overliet. Toen schoof er een wolk voor de zon en herinnerde hij het zich weer... De eerste ronde was die van het ontbijt en de hooggespannen verwachtingen. Bij de tweede ronde had zich een vast ritme ingezet. De derde ronde werkten ze in de schaduw af, met vingerloze handschoenen. En tijdens de vierde ronde waren ze zo moe dat hun gezicht en vingers gevoelloos waren, en dat ze bang waren dat ze achterover uit het haam zouden vallen.

Maar nu, nu zweefde hij hier heerlijk rustig.

Binnenkort zou de rust ver te zoeken zijn op de kliffen.

Binnenkort zou er een handelaar bovenaan de rotswand staan. Altijd meneer Worrell, meneer Hollingberry of meneer Ambler. Meestal meer dan een, en altijd bereid om een top prijs neer te leggen voor de mooiste eieren. Nu waren de meeste eieren, zelfs die van zeekoeten, dof met bruine vlekjes, en hooguit een *sixpence* waard nadat ze eenmaal waren

leeggeblazen en schoongemaakt door Harry's zoon Kipper. Iets bijzonders zou tien *shillings* opleveren, misschien zelfs een heel pond. Een weksalaris voor een zeldzaam kleinnood dat het pronkstuk zou vormen van een spectaculaire verzameling in een ondiepe, met zijde beklede lade in een deftig herenhuis in Londen of York.

En de handelaren waren nog niet eens het ergst. Bij het aanbreken van de tweede ronde zou het een drukte van jewelste zijn op de kliftop. Dagjesmensen die in hun janplezier kwamen picknicken om de vogels te zien en een ei te kopen om mee naar huis te nemen, samen met hun schelpen en zuurstokken met SCARBOROUGH of BRIDLINGTON in het suikergoed gegraveerd. Sommige mannen hadden er geld voor over om zich in de leren paardenhalsband te laten zakken en hun eigen ei van de klifwand te pakken.

Naar beneden is gratis! Twee shillings om weer naar boven te komen!

Ook sommige dames lieten zich omlaagzakken, maar zij vonden het vaak prima om stil te zitten en toe te kijken.

En dan de jongens.

Overal!

Jongens die rondrenden, schreeuwden, sprongen en over de grond rolden. Jongens die stenen van de kliffen in de zee diep onder hen gooiden, of naar de papegaaiduikers en zee-koeten op de dichtstbijzijnde richels. Jongens die met hun gekrijs wedijverden met de kreten en roep van de meeuwen. Die bij de rand vandaan werden gesleurd door hun vader of kindermisje en een oorveeg van hen kregen. Of van Harry, als ze te dicht in de buurt van het touw of de katrol kwamen. Hier geen gedonderjaag. Hier werd serieus gewerkt. Elke klimploeg had een of twee jongens in dienst om hand-en-spandiensten te verrichten, eieren leeg te bla-

zen en eierstruif te verkopen, maar de rest van de jongens had niets te zoeken bij de ploeg of hun spullen. Of het nu een jongen uit de omgeving was of eentje die bij de dagjesmensen hoorde, als hij te dichtbij kwam werd hij met harde stem of harde hand verjaagd en waagde hij het niet om nog een keer in de buurt te komen.

Maar hier beneden... hier beneden heerste een zekere rust, ondanks de herrie, de stank en de guano.

Jim wist uit ervaring dat er al kuikens in de dubbeldooier zaten. Dat was jammer. Om ze eruit te krijgen zou er een groot gat moeten worden gemaakt. In het zuur dat ze in de eierschaal zouden gieten zouden de veren, botjes en snavel maar tot op zekere hoogte oplossen.

De volgende keer zou hij het ei eerder rapen.

Hij haalde zijn opschrijfboekje uit de borstzak van zijn oude tweedjas om de datum en vindplaats te noteren. Dat was zijn belangrijkste vaardigheid, het noteren van de beste eieren. Hij had zijn eigen geheime code voor elke plek, de hoogte en de leeftijd. Hierdoor stond de Chandler-ploeg als de betrouwbaarste leverancier bekend bij de toonaangevende verzamelaars van het land en de rest van de wereld. Ze werkten standaard vier ronden per dag af en raapten per keer veertig tot vijftig eieren, van mei tot juli wedijverend met drie andere ploegen, die hun eigen stukje klif afwerkten. Zelfs zonder een kleinood als dit was het veel lucratiever dan een baan als dagloner. Veel lucratiever dan veel andere banen.

Boven het voortdurende gebulder van de wind uit kraakte het touw zacht bij zijn oor.

Jim stopte zijn opschrijfboekje en potlood terug in zijn zak. Toen gaf hij twee rukjes aan het veiligheidskoord en hees Pricky Hodgson hem omhoog.

De beroofde zeekoet was nog steeds woest en pikte tij-

dens zijn vertrek naar de zoelstpijkers van zijn laarzen. Hij lachte. *Dank je, scoot!* Hij zwaaide even naar haar.

Hij wist nu dat dit haar stekje was, en dat ze over een paar weken hoogstwaarschijnlijk net zo'n ei zou leggen.

En als het zover was zou Jim Chandler er klaar voor zijn.